

ailem
ailem ve ben

Nedir Aile?

Aile, hayata gözlerini açtığı anda insanı sarıp sarmalayan, koruyup kollayan, bağrına basan o eşsiz birlikteliğin adıdır. Aile, bu kocaman ve gürültülü dünyada ne yapacağını şaşırان minicik bir bebeğin duyduğu ilk güven, tattığı ilk huzur, yaşadığı ilk mutluluktur.

Aile, fedakârlığı, vefayı, ahlâkı ve inancı öğreten en uzun soluklu eğitim yuvasıdır. Kültürünü, geleneğini ve değerlerini ailesinden miras alır insan. Sorumluluğu, adaleti ve onuru ailesinde görür. Duyguları öğrenir, ilk alışkanlıklarını kazanır, ilk çarelerini dener. Velhasıl aile, insanın hayat kaynağıdır...

Bir Aile Kuruluyor

Aileyle “huzur” iklimine kavuşan canlar ve kadın ile erkek arasında Allah tarafından örülen bağlar Kur’an’da şöyle anlatılır: *“Allah’ın varlığının belgelerinden biride, kendileriyle huzur bulasınız diye sizin için kendi cinsinizden eşler yaratıp, aranızda sevgi ve merhamet var etmesidir. Bunda düşünen bir toplum için elbette ibretler vardır.”* (Rûm, 30/21)

Sevgili Peygamberimiz de, evliliğin kendi sünneti olduğunu ısrarla dile getirir ve gençlere şöyle seslenir: *“Evlenme imkânı bulanınız evlensin. Çünkü evlenmek, gözü haramdan çevirmek ve iffeti korumak için en iyi yoldur.”* (Buhârî, Nikâh, 1, 3)

Nikâhla yepyeni haklar ve konumlar elde edilir. Ama kurulan yuvanın huzur içinde devamı için yeni sorumluluklar da yüklenmenin zamanı gelmiştir! Şöyle buyurur Allah Resûlü: *“Dikkat edin! Sizin, hanımlarınızın üzerinde hakkınız olduğu gibi, hanımlarınızın da sizin üzerinizde hakkı vardır.”* (Tirmizî, Radâ', 11)

Aile, gelişigüzel ve sıradan bir yaşam alanı değil; Allah'ın rahmeti ile korunan, O'nun bahşettiği çocuklar ile gelişen ve güzelleşen kıymetli bir kurumdur. Aile toplumun çekirdeği, özü, yapı taşıdır. Aile kurmak sadece iki insanı birleştirmez, aynı zamanda bir toplumu inşa eder...

Bir Aile Olgunlaşıyor

Aile birliğinin kurulmasına, kimi zaman düğünler ziyafetler, davullar dernekler, kimi zaman da sade ve küçük törenler eşlik eder. Aslında hepsinin söylediği aynıdır: Artık iki insan, nikâh gibi “ağır bir sözleşmeye” (Nisâ, 4, 21) imza atarak eş olmuştur. Şimdi “aile olmanın ne anlama geldiğini” kavramaları, sorumluluklarının farkına varmaları, olgunlaşmaları gerekecektir.

Aile kurmak kadar aile olmak da önemlidir. Aynı çatı altında geceyi geçirmek ya da aynı soy ismi taşımak, aile olmak için yetmez. Aynı duygu ve düşünce dünyasında buluşmak, karşılıklı birbirini dinlemek ve anlamak lazımdır. Hz. Mevlânâ'nın dediği gibi, "Aynı dili konuşanlar değil, aynı duyguyu paylaşanlar anlaşabilir!"

Aile demek, nikâh ve kan bağının çok ötesinde bir duygu ve fikir bağı kurmak demektir. Gönül birliği etmek ve Allah'ın hoşnutluğuna yakışır bir yaşamı paylaşmak demektir. *“Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin dostlarıdır. İyiliği emreder, kötülükten alıkoyarlar.”* (Tevbe, 9/71)

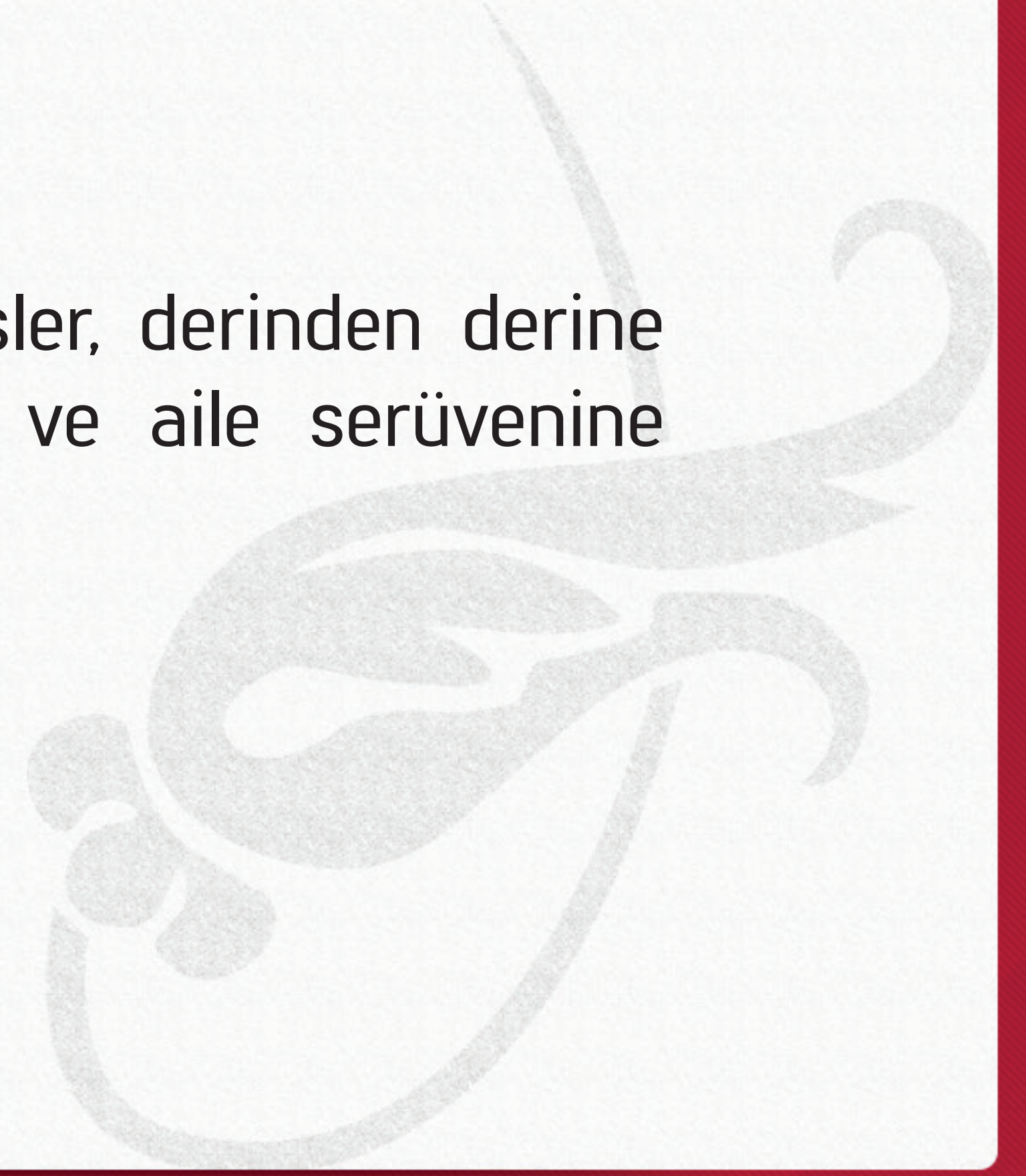

Aileye Bir Çocuk Geliyor

İnsan, bir eşe kavuşunca çocuğu da olsun ister. Neslini sürdürmeyi, anne babalığı tatmayı, yarına izlerinin kalmasını diler. Zekeriya Peygamber gibi el açıp dua eder: “*Rabbim! Bana katından temiz bir nesil ihsan et.*” (Âl-i İmrân, 3/38)

Çocuk, aile olma fikrini ilmek ilmek işler, derinden derine perçinler. Yuvanın merkezine yerleşir ve aile serüvenine yepyeni bir yön verir.

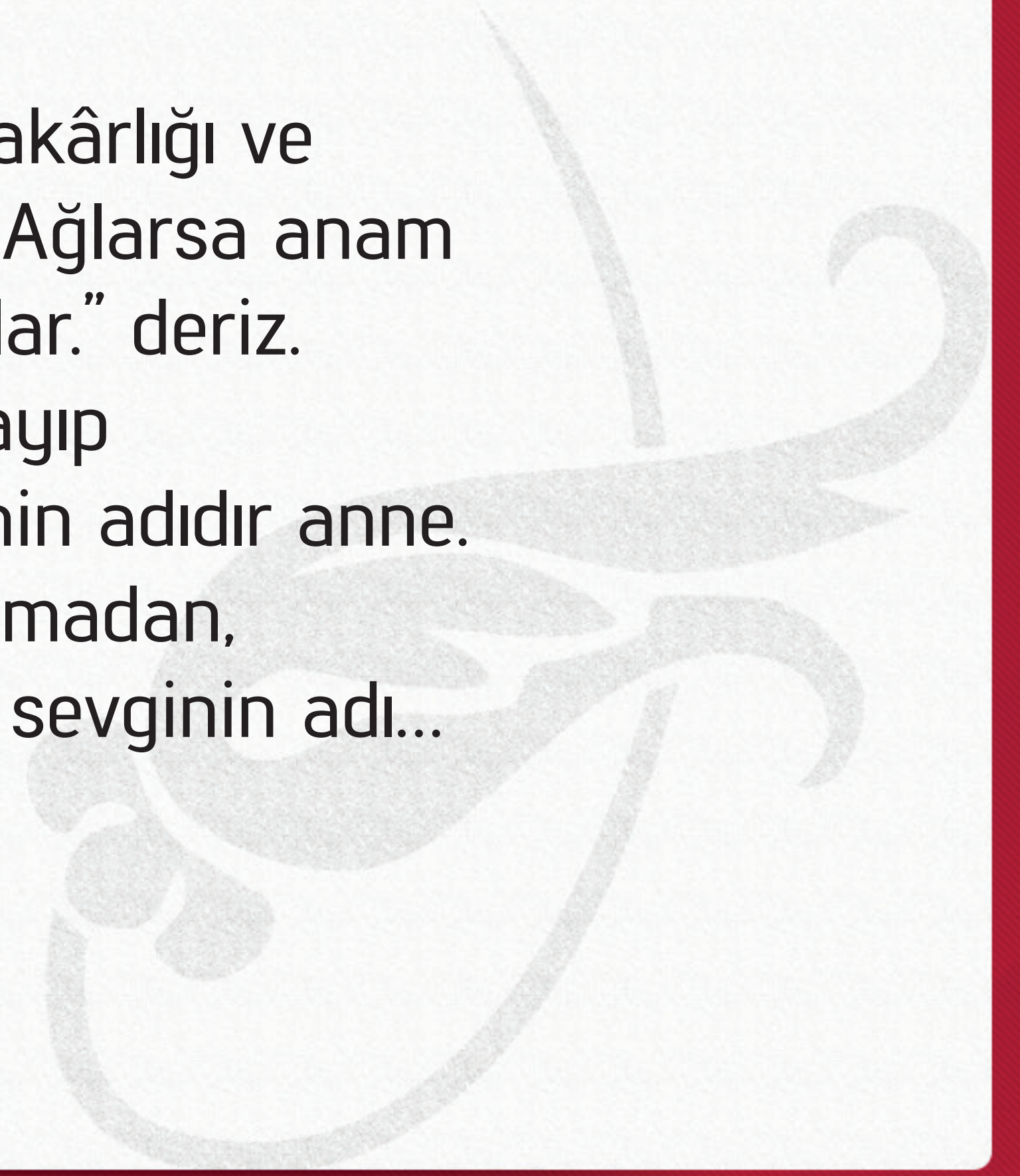
Çocuğu olunca bir kadın “anne” olmanın mutluluğunu yaşar. Allah’ın bu kıymetli emanetini şefkatle bağrına basar. Taşıdığı, doğurduğu, doyurduğu k¼c¼k canı kendisine tercih eder. *“İnsana da anne babasına iyi davranmasını emrettik. Annesi, onu sıkıntı ¼zerine sıkıntıyla karnında taşımıştır. Onun s¼tten kesilmesi de iki yıl içinde olur. (İşte bu y¼zden) biz insana şoyle emrettik: Bana ve anne babana ř¼kret. D¼n¼ř ancak banadır.”* (Lokmân, 31/14)

Anne ve çocuğu arasında daha ilk günden öyle eşsiz bir bağ kurulur ki, bu bağı zedeleyen her şey, sağlıklı bir insan yetişmesine engel olacak kadar tehlikelidir. Bu yüzden Peygamberimiz şöyle uyarır: *“Anne ile evladının arasını ayıranın, Allah da kıyamet günü sevdikleriyle arasını ayırır.”*

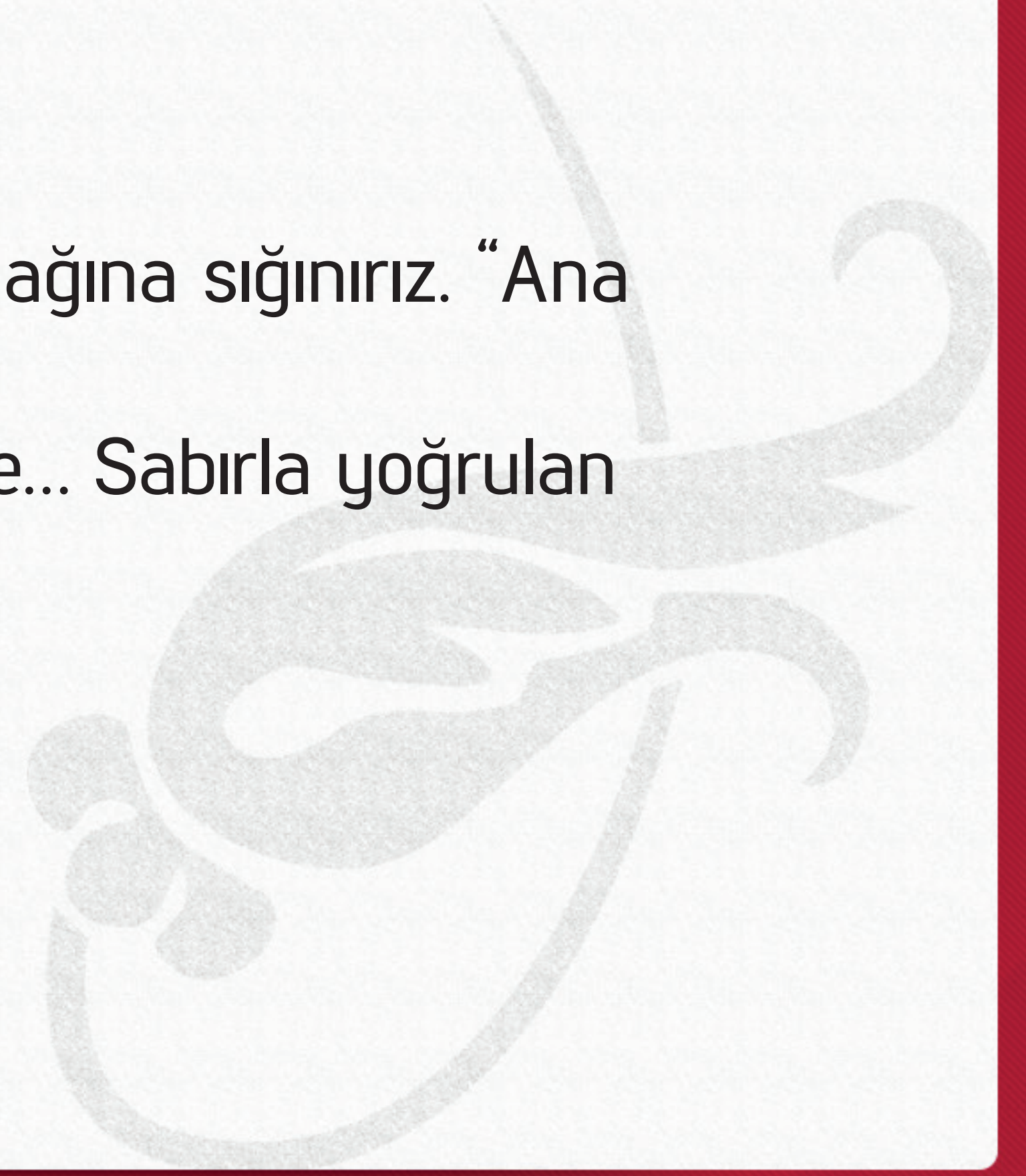
(Tirmizî, Büyû’, 52)

Annemizi görünce fedakârlığı ve samimiyeti öğreniriz. “Ağlarsa anam ağlar, gayrısı yalan ağlar.” deriz. Emeğini tartmadan, sayıp hesaplamadan vermenin adıdır anne. Sınırlamadan, şart koşmadan, kıskanmadan sunulan sevginin adı...

Hata edip üzsek de yine annemizin kucağına sığınırız. “Ana gibi yâr, Bağdat gibi diyar olmaz” deriz. Affın, şefkatin ve hoşgörünün adıdır anne... Sabırla yoğrulan bir eğitimin adı...

Peygamberimizin tarif ettiğine göre, cennet anneye bir adım kadar yakındır ve kendisine ikram ve iyilikte bulunulmasını en çok hak eden kimse annedir. Peygamberimiz, anneye hürmetsizlik etmeyi, anlamsız tartışmalarla gönlünü kırmayı, düşmanca tavırlarla hatırını yok saymayı kesinlikle yasaklar.

(Buhârî, Edeb, 2, 6)

Bir erkek, çocuğu olduğunda “baba” olmanın onurunu yaşar. Ailesinin geçimini sağlamak, onları her türlü kötölükten korumak, çocuklarına güzel bir gelecek hazırlamak için çalışır çabalar. Peygamberinin müjdesi kulağında çınlar: *“Bir kimse sevabını sadece Allah’tan umarak ailesinin ihtiyaçlarını karşılamak için harcama yaptığında, bu onun için sadakadır.”*
(Buhârî, İmân, 41)

Baba, aynı zamanda ailesindeki her bireyin iyi huylu, sağlıklı, dengeli insanlar olarak topluma katılması için de emek vermelidir. Maddi ihtiyaçları kadar manevi ihtiyaçlarını da karşılamalı, merhamet eğitimi almış, güzel ahlâkla donanmış, kültürünü ve değerlerini benimsemiş bir nesil yetiştirmelidir. *“Hiçbir baba çocuğuna güzel terbiyeden daha kıymetli bir bağışta bulunmamıştır.”* (Tirmizî, Birr ve Sıla, 33)

Babamızla yaşarken saygıyı öğreniriz. Sevgiden beslenen bir hürmetin, incitmeyen aksine güven ve huzur veren bir otoritenin adıdır baba. Babamızın varlığıyla kendimizi korunmuş ve desteklenmiş hissederiz. “Babadan himmet, evlâttan hizmet!” deriz.

Adaleti, insafı ve merhameti babamızı izleyerek öğreniriz. Şiddetin bir baba ile özdeş hâle gelmesi, ailede babanın korku ile anılması, çocuğun şiddeti ev içinde öğrenmesi ne acıdır! Hâlbuki Kur'an'da Hz. İbrahim, Hz. Yakub ve Hz. Lokman gibi sevgi ve şefkat timsali babaların hayatlarını okuruz.

Peygamberimizin torunları ile gülüp oynayan, onlara sım sıkı sarılıp öpen, sırtına alıp gezdiren, hatta namaz kılarırken ve hutbe okurken kucağına oturtan, sevgi dolu dualarla büyüten hâlini biliriz. Güzel duygularını yavrusundan gizleyen, gördüğü güzel davranışları takdir etmeyerek susan, sevmek bir yana döven bir baba, peygamberlerin örneğinden ne kadar nasiplenmiş olabilir ki!

Hiç birimiz anne babamızı seçemeyiz. Onlarla anlam kazanan ve bir ömür süren aile yolculuğunun nerede ve ne zaman başlayacağına biz karar veremeyiz. Ama anne-baba-çocuk üçgeninde nasıl bir ilişki geliştireceğimiz bize bağlıdır!

Aile Bir Emanettir

İnsanlar, özellikle de yakın ilişki içinde olan eşler ve çocuklar birbirlerine “mülkiyet bağı” ile değil, “emanet bilinci” ile bağlıdır. Canların yegâne sahibi olan Allah, bizi buluşturarak birbirimize emanet etmiştir. O hâlde eşimize ve çocuklarımıza karşı sorumsuzca, dilediğimiz gibi davranmaya hakkımız yoktur. Zira emanetin sahibi olan Allah, gün gelip hesap soracaktır!

Ailenizi “emanet bilinci” ile kucaklayın:

Affedici olun.
Öfkenizi yutun.
Ayıpları örtün.
Hata ettiğinizde özür dileyin.

Eş olmak, bir başkasının üzerinde sınırsız egemenlik kurmak değil, hayatı kolaylaştırma ve güzelleştirme yolunda ona destek olmak demektir. Peygamberimiz emanet bilincini şöyle hatırlatır: *“Kadınlar hakkında Allah’tan korkun. Çünkü siz, onları Allah’ın emaneti olarak aldınız ve Allah’ın adını anarak (nikâh kıyıp) onları kendinize helâl kıldınız.”* (Müslim, Hac, 147)

Bizler, anne baba olmakla yeryüzünün en kıymetli varlığı olan insanı yetiştirmeye aday oluruz. Elimizde işlenmeye hazır bir cevher vardır. Özen bekleyen bu nadide cevher de aynı zamanda kırılğan bir emanettir. Rabbimiz şöyle buyurur: “*Bilin ki mallarınız ve çocuklarınız birer imtihan vesilesidir. Katında büyük mükâfat olan ise ancak Allah'tır.*” (Enfâl, 8/28)

Aile Bir İmtihandır

Rolümüz değişebilir hayatta; bugün çocuk iken yarın anne, bugün evlat iken yarın eş oluruz. Ama mr sürdükçe, aileye olan ihtiyacımız ve ailemizle imtihanımız da sürer gider. Aile hayatı ölümle sona eren bir süreç değil çok daha ötelere, ahirete uzanan bir hayattır.

Aile bütünlüğünün korunması, ancak aileye değer vermekle, emek vermekle, aileyle birlikte zaman geçirmekle mümkündür. Kimi zaman eşi ile geçinmekte zorlanır insan; kimi zaman da eşini yitirdiğinde bir ailenin yükünü tek başına omuzlar. Bazen iyi bir evlat yetiştirmek uğruna ömür boyu çabalar; bazen de acısıyla yandığı yavrusunun ölümüne sabreder. Her hâlükârda Peygamberimizin uyarısına muhataptır: *“Ailenin senin üzerinde hakkı var!”* (Buhârî, Edeb, 86)

Sonuçta insan, *“Ey inananlar! Kendinizi ve ailenizi, yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun!”* (Tahrîm, 66/6) ayetini sıkça hatırlamak, hem kendisini hem de ailesini kötüden ve kötülükten uzak tutmakla sorumludur. Olanca zorluğuna rağmen, hayat imtihanında ailesini göz ardı etmemeli, mutluluğu dışarıda değil evinde aramalıdır.

Her iki cihanda mutluluğa talip isek,
Tüketen değil besleyen,
Zayıflatan değil güçlendiren,
Bıktıran değil yaşama sevinci aşıl原因ayan,
Yok sayan değil saygı duyan,
İnciten değil değer veren,
Huzurlu bir aile hayatı için emek vermeye değer!

